

De voorlaatste droom

El penúltimo sueño

Ángela Becerra

Levensloop

Ángela Becerra Acevedo werd in 1957 geboren in Cali, Colombia. Ze koos voor een studie reclameontwerpen en communicatie. Met haar werk voor reclamebureaus, aanvankelijk in Cali, later in Bogotá, oogstte ze veel succes en verwierf ze verschillende internationale prijzen. In 1988 maakte Ángela kennis met Joaquín Lorente, directeur van een toonaangevend reclamebureau in Barcelona. Op zijn voorstel zou zij voor drie maanden bij hem te komen werken, maar het liep anders: Ángela en de veertien jaar oudere Joaquín zijn inmiddels al jarenlang getrouwd en met hun twee dochters wonen ze zeer prettig temidden van de pijnboombossen buiten

Barcelona. Ángela heeft nu de Spaanse nationaliteit, al zegt ze, zich altijd Colombiaanse te zijn blijven voelen. In het jaar 2000 verliet zij, na een bezinningsperiode van drie maanden in India, het reclamebureau, dat intussen was uitgegroeid tot het grootste van Spanje en waar zij was opgeklimmen tot vicepresidente. Ze besloot, zich geheel te gaan wijden aan de literatuur, haar grote passie. Nadien kwalificeerde ze de reclame als een gevangenis en de literatuur als de vrijheid. Vanaf september 2007 schrijft Becerra tevens een opiniëcolumn in het gratis in Spanje en Colombia verspreide dagblad ADN. Joaquín Lorente groeide uit tot een buitengewoon invloedrijk man in de reclamebranche.

Daarnaast was hij jarenlang persoonlijk adviseur van politici als Jordi Pujol en Felipe González. In 2004 verliet ook hij de reclame. Zijn sindsdien verschenen publicaties over het reclamevak worden als standaardwerken op dat gebied beschouwd.

Auteurschap

Met de literatuur ging het bij Ángela niet direct van een leien dakje. Na een poëziebundel, *Alma abierta* (2001), gepubliceerd bij Planeta, schreef zij haar eerste roman, *De los amores negados* (2003). Deze roman werd in Spanje door maar liefst negen uitgeverij getourneerd, maar vervolgens door een Colombiaanse uitgeverij uitgebracht. Haar volgende boek, *El penúltimo sueño* (2005), was daarentegen direct uitermate succesvol. Deze roman presenteerde zij onder het pseudoniem María Tell voor de Premio Azorín 2005 van de provincie Alicante, een felbegeerde literaire prijs van 68.000 euro. Ze won de prijs en vervolgens met hetzelfde boek nog twee literaire prijzen. De Premio Planeta-Casa de América werd haar driemaal toegekend. In de daaropvolgende jaren publiceerde Becerra nog twee romans. Haar oeuvre is dus nog niet zo omvangrijk, maar wel erg geliefd: zowel in Spanje als in Latijns-Amerika bereikte ze met haar boeken recordverkoopcijfers, als Colombiaans auteur slechts overtroffen door Gabriel García Márquez. Ángela typeert zichzelf literair als magisch idealiste en zegt te schrijven om 'geesten te verdrijven'. Van haar werk zijn vertalingen in zestien talen gepubliceerd. Haar hoofdthema's zijn eenzaamheid, liefde en frustratie.

Spaanse uitgave:

Editorial Planeta
ISBN 84-08-06722-1, 2005

Nederlandse vertaling:

Jacqueline Visscher
Uitgeverij Muntinga Pockets
ISBN 90-417-0722-2, 2008
416 pagina's

De voorlaatste droom

De voorlaatste droom behelst een universeel verhaal over een onmogelijke liefde, of eigenlijk zelfs drie onmogelijke liefdes binnen opeenvolgende generaties. Joan en Soledad, een hoogbejaarde man en vrouw, worden samen dood gevonden, in innige omhelzing en gekleed als bruid en bruidegom. Andreu, de zoon van de oude man, en Aurora, de dochter van de bejaarde vrouw, worden opgeroepen om hun ouders te identificeren. In verlegenheid gebracht over wat ze hebben gezien gaan Andreu en Aurora, eerst elk apart en later samen, op speurtocht naar het verleden van hun ouders. De romance van Joan en Soledad nam een aanvang in 1939 in Cannes, waar Joan, door zijn republikeinse vader uit Barcelona naar Frankrijk gestuurd, als ober in een hotel werkte, en de Colombiaanse Soledad met haar steenrijke ouders vakantie vierde. De ober bleek tevens een begenadigd pianist, die het jonge meisje met een urenlange serenade het hoofd op hol bracht. Haar ouders achtten de ober ver beneden hun stand en verboden hun dochter de relatie voort te zetten. Al verliep het leven van beide geliefden volkomen verschillend, vergeten konden ze elkaar nooit en enkele malen kruisten hun wegen elkaar. Joan trok zelfs naar Colombia om Soledad weer te ontmoeten, maar werd dat land uitgezet op instigatie van haar vader. Op hoge leeftijd vestigt Soledad, inmiddels weduwe geworden, zich in Barcelona. Zij besluit, zich nog eenmaal met haar geliefde te verenigen en samen gelukkig te sterven. Ondanks de vertwijfeling over een mogelijke bloedverwantschap raken Andreu en Aurora, beiden in een verzand huwelijk, even onontkoombaar als hun beider ouders verliefd op elkaar. Aan het eind van het boek herhaalt de geschiedenis zich nogmaals: ook de zoon van Andreu en de dochter van Aurora voelen zich tot elkaar aangetrokken.

Impressie

De kern van het verhaal, de liefdesgeschiedenis van Joan en Soledad, is in opzet een fraai gegeven. De roman is geschreven in poëtische taal, zintuiglijk en sensitief. Behendig wordt in de tijd heen en weer gesprongen. Elementen als de telkens weerkerende pianomuziek zijn boeiend verwoord. Bij zo'n romantisch verhaal ligt echter melodrama op de loer en deze valkuil heeft Becerra niet weten te vermijden. Met name de passages over de kinderen en kleinkinderen van Joan en Soledad kennen te veel toevalligheden, ongeloofwaardigheden en bovennatuurlijke inmengingen. De lezer verdrinkt bijna in de adjectieven, vergezochte metaforen en overdrijvingen. De wereldgeschiedenis tegen de achtergrond van het verhaal wordt bovendien wel erg summier neergezet en de houding van de rijken der aarde zonder enige kritiek afgeschilderd. Al met al is de roman bovendien te omvangrijk voor het in wezen simpele verhaal. Becerra verloochent in deze roman haar reclameachtergrond niet. Vele lezers, en waarschijnlijk vooral lezeressen, zullen ervan gesmuld hebben, maar het honingzoete verhaal is ontaard in evident effectbejag. De Nederlandse vertaalster van deze tranentrekker heeft zich desondanks knap van haar taak gekweten: de meest geëxalteerde passages en opeenstapelingen van versieringen zijn voor de lezer van de vertaling enigszins gladgestreken, zonder dat het boek daardoor een andere geest ademt. Voor wie te nuchter is voor dit overdadige magisch idealisme is dit boek echter niet bepaald een aanrader.

Heleen Peeters, 17 november 2011